Die digitale Landesbibliothek Oberösterreich

oö landes bibliothek

Terms and Conditions

The Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept there Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Library

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Imprint:
Director: Mag. Renate Plöchl
Deputy director: Mag. Julian Sagmeister
Owner of medium: Oberösterreichische Landesbibliothek
Publisher: Oberösterreichische Landesbibliothek, 4021 Linz, Schillerplatz 2

Contact:
Email: landesbibliothek(at)ooe.gv.at
Telephone: +43(732) 7720-53100

sed in verbo est hypostasis. Dicitur quod in illa unione me-
dium cadere non possit. Praeterea si unio illa res aliqua est
aut est creata aut temporalis. Si creata cum compositione non sit
in illa sui compositionis ut philosophus dicit, oportet quod homo deo
[illegible] uniatur [illegible]. Si temporalis cum unio sit in
utroque unitorum videtur quod aliquid temporale in deo sit quod est
impossibile. Ergo non est aliqua res cadens medium inter humanam
naturam et divinam. Praeterea si sit temporalis cum omnia temporalia
processerint in operibus .vi. dierum, oportet quod et unio ista in
operibus illis processerit quod non videtur. Ergo unio non est aliqua
res temporalis quae medium inter divinitatem et humanitatem ca-
dere possit. Praeterea in verbo cadit medium inter extre-
ma sed unio in verbo quaedam est qua humanitas et divinitas
uniri dicuntur. Ergo mediante unione natura humana divinae
unita est. Responsio. Supposita distinctione in primo
articulo praemissa sciendum est quod in unione humanae naturae
ad divinam non potest cadere medium formaliter unionem causans
eo quod prius humana non coniungatur quam divinae personae. Sicut enim inter
formam et materiam non cadit medium in esse quod prius sit
in materia quam forma substantialis; alias esse accidentale esset prius
substantiali quod est impossibile. Sic inter naturam et suppositum non potest
a deo esse medium cadere cum utrumque coniunctum sit ad
esse substantiale. Sed sicut adventum formae in materiam praecedunt
ordine fiendi dispositiones formales in materia quibus materia
redditur idonea ad susceptionem formae, sic in
humana inveniuntur quaedam sibi addita quibus redditur con-
gruens ut assumatur a divina persona ut sciendum [illegible].
Unde ista possunt quoddam medium congruentiae dici.

Ad primum ergo quod obicitur quod sicut in eodem [illegible] xxvi.
distinctione magister dicit gratia dicitur dupliciter. Uno modo ipse deus g-
ratis dans sive gratuita voluntas eius. Alio modo donum
ad gratis datum. Primo modo in accipiendo gratiam gratia
est medium unionis quia unionem efficienter causans,
quia gratuita sua voluntate sine meritis praecedentibus car-
nem assumpsit. Secundo modo in accipiendo gratiam non cadit
ibi medium aliquid habituale donum sicut unionem vel uni-
bilitatem formaliter causans sed solum est sicut medium congrue-
ntiae sicut dictum est in praecedenti, et hoc quod decuit naturam as-
sumptam non deesse. Non forte gratia ipsa unio dicitur quia
quoddam donum gratis datum est quin sit medium potest
dici. Ad 1. ergo dicendum quod sicut ipsemet se exposuit,
assumptio illa ad maximam gratiam pertinet quia tam
maximum donum collatum est homini ut esset filius dei
nullis praecedentibus meritis. Unde gratia ibi significat non
divinam unionem gratis facientem et non habitum aliquem quo
sufficiente unio completa sit. Ad 2. dicendum quod sicut
[illegible] operationem eiusdem [illegible] per rationem anima unitur corpori
sicut operationis [illegible] obiecto. Hoc autem ad rationem pertinet operationis
nisi propter ut esse mediante habitu eliciatur. Et
ideo oportet ut unio rationis mediante habitu gratuito fi-

at. Unio autem ipsa est ad unum esse pertinere. Hic autem non
prius esse personae constitutivus sed est ad esse consequens et ideo
gratia non est medium in unione prius sicut unionem forma-
liter causans. Ad 3. dicendum quod quamvis assumi in unitatem di-
vinae personae sit supra facultatem humanae naturae, non tamen exi-
git aliquid formale humanam naturam elevans ad talem
assumptionem. Tum quia quocumque addito tali non esset a persona divina
in infinitum distaret. Tum quia assumi potest non convenit
omnia autem accidentia [illegible] non [illegible]. Non potest humana
natura ideo quod assumptibilis est elevari per aliquem actum
additum ad hoc ut assumptibilior fiat. Sed ad hoc quod
assumatur exigitur benignitas divina humanam naturam
ad tantam dignitatem gratis elevans. Ad 4. quod
obicitur dicendum quod spiritus sanctus non potest dici medium in illa uni-
one nisi sicut unionem effective causans. Cum enim effectus
totius trinitatis sit, tamen spiritui sancto appropriatur
ut infra dicetur d. iiii. Ad 1. ergo dicendum quod verbum car-
ni unitur non mediante spiritu nisi sicut per medium
efficiens unionis, quod sic dicit per his in eodem de anima per pro-
cesso respirati aeris ad arteriam causa vocis est, et
per hoc in modo spiritui sancto appropriatur efficientia carnis
et verbum in unitatem unitur. Ad 2. dicendum quod causa quod per unio-
nem fuit in mediante amore fuit sicut efficiente
causa et sic in ipsa dicta unione. Ad 3. dicendum quod
spiritus sanctus in dono [illegible] melior nobis in quo per ipsum omnia dona
nobis donantur ut in primo libro d. xviii. dictum est. Et sic in
idem redit cum praedictis. Ad 5. quod dicitur
quod inter humanam naturam et divinam necesse est cadere unio-
nem mediam non sicut causam sed effectum coniunctionem naturae
consequentem. Est enim non verbo [illegible] ut in aliis ter-
minis causam habeat, quod [illegible] non [illegible]
[illegible] dicit, unde prius verbo [illegible]
[illegible] motum quod ad [illegible] non est motus ut in v. physi-
corum probatur. Tum ex hoc quod motus terminatur per se ad ad-
[illegible] consequenter verbo aliquando sicut ex hoc quod mo-
tus alterationis terminatur ad albedinem, consequenter verbo
similitudinis ad omnia alba. Similiter in ex hoc quod motus
generationis terminatur ad formam, consequenter verbo quod in esse
[illegible] dicitur. Sic in ex hoc quod motus assumptionis naturae huma-
nae terminatur ad personam consequenter verbo quod unio dicitur. Unde
unio est medium non sicut assumptionem causans sed potius
sicut eam consequens. Sic et idem est simpliciter quod est medium
in tactu ex hoc quod tangentia unita sunt. Ad 1.
ergo dicendum quod nulla [illegible] probibus actus esse medium in coniunctio-
ne substantiali sicut coniunctionem consequens. Impossibile est tamen ut
sit medium coniunctionem causans. Ad 2. dicendum quod uni-
o verbo quaedam temporalis est quae quidem realiter est in ipsa natura as-
sumpta. Sed in ipso assumente secundum rationem tantum sicut et reali-
ter relationibus ex tempore de deo dictis ut dictum est. Ut
in primo libro d. xxx. dictum est. Et tamen sicut deus realiter de-